

משיחת י"ב תמוז תש"מ

הנחה פרטית בלתי מוגה

כשאדם מגיע לתקופה שבה מסתיימים מאה שנים, ובימים הבאים מתחילה השנה המאה ואחת, מסבירה הגמרא שאז מתרחש שינוי חשוב: זה לא רק המשך - שמתווספת שנה נוספת - אלא, כפי שהגמרא אומרת, זה כמו ההבדל בין "עובד אלוקים" ל"אשר לא עבדו" כפי שהגמרא מסבירה במסכת חגיגה.

ואדמו"ר הזקן מסביר בספר התניא: מהו ההסבר השכלי לעניין זה? באותם זמנים, ההרגל היה שהדברים הנלמדים לא נכתבו, אלא נלמדו בעל-פה. כך הם הורגלו ללמוד עניינים מהתורה שבעל-פה מאה פעמים, כדי שזה יהיה חקוק כראוי במוח הזיכרון שלהם. כשאדם חורג מההרגל והשיגרה שלו, אפילו אם הוא מוסיף וחוזר רק פעם אחת יותר מההרגל שלו, הרי זה שינוי של ההרגל שלו, ולשם כך עליו לשנות את טבעו. זהו אופן חדש בעבודת השם.

למעשה, ההבדל - בהשוואה לעבודת השם באופן שהיה לפני זה - הוא כפי שהגמרא מפרשת את הפסוק שזה כמו ההבדל בין "עובד אלוקים" ל"אשר לא עבדו"! אופן העבודה שהיה לפני זה מכונה "לא עבדו", בהשוואה למה שהוא הצליח לשנות את טבעו ורגילותו.

ישנו הבדל נוסף בין המספר מאה למאה ואחת. ביחס לעניין החכמה, אומר הפסוק: "החכמה - מאין תימצא". 'מאין' - בגימטריא מאה ואחת. תכלית השלימות של האדם, ובייחוד - של היהודי, היא הכוח הכי נעלה מכל הכוחות הפנימיים שבנפשו - כוח החכמה.

אבל גם זאת אינה נקודת ההתחלה של המציאות שלו; קיים בנפשו עניין נעלה עוד יותר, שהוא נעלה אפילו יותר מהשכל שלו. זהו המקור של השכל - שתחילתו הוא כוח החכמה - ועניין נעלה זה נקרא 'מאין', 'מאין תימצא'. כלומר: השלימות השכלית של כוח החכמה מרומזת במספר מאה, אבל השורש והמקור שלה הוא נעלה יותר מזה, ולכן, 'מאין' הוא בגימטריא מאה ואחת.

וצריך לקשר זאת גם למעשים, "המעשה הוא העיקר". בשנה זו מלאו מאה שנה ליום הולדתו של הרבי, בעל המאסר והגאולה [בי"ב תמוז]. ביום ההולדת, "מזלו - של האדם - גובר". הרבי, בעל המאסר והגאולה, חזר ודיבר על כך כמה פעמים. ולכן, כך הוא הורה, ביום ההולדת יהודי צריך להתבונן ולהתבודד ולבוא לידי הוספה ולידי החלטות טובות בתחומים חדשים, כפי שמבואר ברשימות ובשיחות שלו.

שתי האפשרויות שעליהן דובר לפני כן; שהמסקנה אליה מגיעים מהתוועדות כזאת יכולה להתבצע בשני אופנים: או שמוסיפים - לכל הדיעות, צריכים "להעלות בקודש" - להתעלות יותר

פרשת צו

בענייני קדושה. אבל ההוספה והעלייה יכולות להיות באופן שניתן להשוואה למה שקדם לו, לאופן ההתנהגות שהיה לפני זה. ההבדל היחיד הוא שכעת זה עם הוספה, ביתר חיות.

אבל יכול להיות אופן נעלה יותר. אפשר להוסיף הוספה שיש בה חידוש של ממש; דרך חדשה בעבודת השם שלו, במסירות-נפש שלו, וכולי. במה דברים אמורים – שהשכל נותן מקום לשני האופנים? הרי זה רק כל עוד לא הסתיימה תקופה של "מאה". אבל כשמסתיימת תקופה של מאה שנה ואנו נכנסים אל השנה המאה ואחת, אזי ברור לכל הדיעות באיזו אפשרות צריכים לבחור.

לגבי מה שדרוש שתהיה תוצאה בפועל בלימוד התורה ובקיום המצוות, והפצת התורה והמצוות, ובאופן של מסירות-נפש, הרי ברור ופשוט בהתאם לתקופת השנים שזה צריך להיות. ומכיון שזה צריך להיות, ברור הדבר שהקב"ה נותן את הכוחות שנוכל לבצע זאת בפועל. זה חייב להיות באופן של חידוש גמור. אלא שהחידוש הזה הוא קל לביצוע, מכיון שישנה ההכנה של מאת השנים שלפני זה. וזה מקל על האדם להגיע אפילו לחידושים הגדולים ביותר; דבר שלא היה מתאפשר ללא ההכנה הזאת.

ובנוגע למעשה בפועל, בוודאי כל אחד ינצל את ימי הסגולה- ימים זכאים – ימי גאולה אלו. וכפי שהרבי, בעל הגאולה, כתב במכתבו הידוע: "לא אותי בלבד גאל הקב"ה", אלא את כל סוגי היהודים, כפי שהוא מונה אחרי זה במכתבו. כל אחד יקבל החלטה טובה מיי"ב ויי"ג תמוז. וכשיהודי מחליט לעשות משהו, הדבר ברור, מכיון ש"כל ישראל בחזקת כשרות הם", שהוא יעשה את כל התלוי בו על מנת לקיים את ההחלטה.

יתירה מזו: כשיהודי מחליט לעשות דבר טוב, אזי הקב"ה פותח לו "צינורות" ומעניק לו את הכוחות הנחוצים כדי שיוכל לבצע את החלטתו בשלימותה ובמילואה. להחליט שמכאן ולהבא, ולא משנה עד כמה טובים היו העניינים עד כאן, הרי כעת הוא יתחיל לפעול באופן חדש לגמרי. מכיון שהוא ישנה את כל ההרגלים שלו, אפילו הרגלים שלו בענייני קדושה, כפי שהגמרא אומרת במסכת חגיגה.